

Không kịp thì chầy

Bình-nguyên Lộc

„Bây giờ mình thèm cái gì?“. Bích tự hỏi như vậy và hỏi xong là chàng thấy rõ là mình không thèm khát cái gì nhiều cả, nên mới hỏi lời thôi.

Người ta nói kẻ ghiền á phiện, một khi ra khỏi khám là đi tìm món ma túy ấy ngay, như có một sức mạnh ma quái xô sau lưng họ. Bản năng chàng không lôi kéo chàng chạy tìm thứ gì, tức là chàng không nghe thiếu thốn thứ gì cho lắm.

Chế độ nhà tù ngày nay dễ thở hơn hồi Pháp thuộc, nên tuy không đầy đủ lúc ngồi lao, Bích cũng không tha thiết bao nhiêu với các món bên ngoài. Tuy nhiên, qua hàng nước đá, chàng ghé lại uống một ly ya nghe sung sướng lạ.

„Bây giờ công việc đầu tiên là đi hót tóc cái đã, rồi sẽ hay. Hót cho khéo, cạo râu cho sát, gội đầu cho sạch, chải gôm cho mượt, rồi đi tìm thằng Quang mà xin một bộ đồ. Tóc tai như vậy, quần áo nhàu nát sau ba năm được cất giữ trong kho, còn mong gì ló mặt tới đâu cho chúng còn nể mình? “

Quang tử tế thật, nên chi chàng phải trể nải trong việc khác của chàng. Nó mừng rỡ chàng, mất hết nửa giờ, hỏi chuyện đến một tiếng đồng hồ, bắt chàng đợi nó một tiếng đồng hồ nữa - có lẽ để đi chạy tiên - rồi dắt chàng đi ăn cơm chiều. Bữa cơm có rượu, kéo dây dưa đến bảy giờ tối.

Ra khỏi tiệm ăn, nó hỏi:

- Bây giờ anh đi đâu?

Bích tức lắm. Nó hỏi vậy, tức là nó không muốn chàng về nhà nó. Nên chàng đáp:

- Về nhà anh.

Rồi để cho Quang hoảng sợ một lúc lâu, để cho bỏ ghét, chàng mới cười hà hà rồi đĩnh chánh:

- Nói chơi vậy chứ tôi còn phải đi đây có chút việc.

Thấy Quang thở ra giải thoát. Bích hối hận đã hù bạn một cách ác độc, nên vội bắt tay từ giã rồi đi mau cho Quang yên lòng.

Phải, chàng phải đi nơi khác. Chàng muốn đi sớm hơn nhiều. Ngặt phải đợi Quang nó hiến bộ đồ rồi mới đi được.

Tắc xi ngừng tại đầu ngõ hẻm ấy. Bích bằng lòng lắng. Sài Gòn ngày nay thay đổi ngày một. Nhiều xóm quen mắt trên mười năm, đi xa hai tháng về là không còn nhận ra được nữa. Thế mà con đường hẻm này vẫn y nguyên như cũ thì có thích hay không?

Ba năm trước chàng tìm đến ngót tháng mới được con đường hẻm này. Nó không rộng, không đẹp, không mát, nhưng hai dãy phố đầu mặt nhau trong đó, rất hợp với ý muốn của chàng. Trong đó chỉ toàn người Tàu và người Ấn ở, tức là không có ai tò

mò dòm ngó chàng. Chàng sang một căn, để Tuyết ở đó rồi không còn lo ai hỏi tới hỏi lui gì Tuyết về chồng con, không ai nhìn chàng bằng con mắt thám tử nữa, mỗi khi chàng đến và mỗi lần chàng ở đó ra đi.

Cảnh cũ thì còn, mà người xưa nay đã ra sao? Bích bỗng thấy mình bây giờ rất là thi sĩ. Chàng ngậm ngùi khan khan một lúc cho sướng chó, tưởng tượng người xưa nay đâm ra kẻ thiên cổ (nàng đã bịnh nặng kia mà! Trong khám chàng hay được tin này), và khi vào nhà, một ông cụ khóc òa, đưa ra cho chàng một món quà lưu vật và một bức tuyệt mạng thư. Rồi chàng sẽ làm thơ:

Hoa đào năm ngoái còn cuối gió đông.

Bùi ngùi chưa đủ, chàng rất hãnh diện mà tưởng thấy mình đóng một vai tuồng tình non đau khổ, đang lang thang về cảnh cũ tìm dấu người xưa, như trong phim chiếu bóng.

Hay biết bao! Cái câu chuyện lòng này, chàng sẽ kể cho Tuyết nghe, khi gặp lại nàng.

Trẻ con nô đùa trên ngô hẻm có hơi khác xưa. Chúng đã lớn lên, và những đứa trẻ ba năm trước còn bò, nay đã chạy nhảy được. Không ai nhận ra chàng cả, mặc dầu có người lớn hóng mát nơi đó. Hay họ nhận ra, nhưng vì tánh tốt không tọc mạch vật nên họ làm lơ đi cũng nên.

Bích đi mút hai dây phở tám căn mỗi bên và vào tới trước căn nhà bên trái. Hồi trước có đến ba căn muốn sang. Chàng chọn căn chót, ở trong cùng. Nơi đó, ít người qua lại hơn bên ngoài. Rủi có xảy ra chuyện gì không tốt cũng ít ai thấy.

Chàng đang hồi hộp lại càng hồi hộp thêm khi thấy dáng nhà vẫn như trước. Hồi hộp thêm vì hy vọng người xưa còn đó, mà cũng vì quá sợ nàng không còn. Hy vọng mong manh khiến ta lo lắng hơn là hy vọng lớn, hoặc hơn là không hy vọng gì cả.

Cũng bộ bàn ghế tiếp khách bằng mây, cũng cái màu áo nệm trước, cũng cái tủ sách ấy. Trên tường, bức tranh bờ biển vẫn xanh một màu xanh mát rượi và hai người đờn bà Tàu bằng sứ vẫn ôm lấy hai dây trâu bà nó bò trên vách rồi giao nhánh lại với nhau.

Qua khung cửa sổ che bằng màn tuyn màu lọt lọt, Bích thấy thiếu phụ ngồi đưa lưng ra ngoài, mặt cúi xuống, chùng như đọc báo. Xem thật kỹ thì người ấy không phải là Tuyết, tuy cùng một vóc, cùng cái cổ trắng và no, cùng lối uốn tóc với Tuyết. Người ấy mặc áo bi-da-ma lụa màu, thì là người trong nhà, chớ không phải là khách. Tuyết lại không có bà con dòng họ gì cả, thì người này phải chăng là chủ mới căn nhà?

Bích đang lo sợ gặp nơi đây một người đàn ông, đang bị ám ảnh vì định ý ấy, nên bây giờ chàng thất vọng lắm. Phải, ở đời lắm khi ta thất vọng vì khỏi gặp cảnh khổ mà ta đinh ninh phải gặp. Thất vọng một giây, chàng lại đâm sâu. Thì ra, Tuyết đã đi rồi! Mà ở thành phố lớn, khó lòng người mới đến ở nhà nào, biết được người chủ cũ đi đâu để chàng hỏi thăm.

Bích đâm ra hối hận đã nghi oan cho Tuyết. Chàng vào khám tháng đầu, cả vợ lớn chàng lẫn Tuyết đều có đi "nuôi". Kế tòa xử vụ của chàng sao mà xử sớm thế? - và chàng bị kêu án ba năm. Vợ lớn chàng ẵm con vào thăm, khóc lóc nói hết cả tiền.

Chàng khuyên mẹ con nó về quê. Vợ bé dư sức nuôi mà! Chàng thụt sáu trăm ngàn đồng của hãng xuất nhập cảng ấy, đưa gần hết cho Tuyết thì còn lo gì đỏi. Nhưng một tuần sau, Tuyết nhả vào nói nàng đau nặng, rồi có tin nói nàng xụi cả hai chơn, không đi thăm được nữa. Bích tức giận lắm, nghi là Tuyết phụ mình để giựt, số tiền kia.

Thì ra, chàng nghĩ, Tuyết chắc bệnh thật tình và có lẽ chết rồi cũng nên, vì Tuyết rất thích căn nhà này, dẫu có phụ chàng, cũng ở đây luôn, chớ đâu có sang lại cho người khác như vậy.

Nghĩ tới đó chàng nghe yêu Tuyết hơn bao giờ cả. Chàng gặp Tuyết trong một tiệc cưới kia. Làm quen thì biết Tuyết góa chồng mà không con. Tuyết cũng biết rõ chàng có vợ có con. Người ta mách khéo cho chàng hay là Tuyết không tốt và “bảy da” lắm. Chàng không sợ, vì nghe mình khá khôn quý. Vả lại Tuyết đẹp quá, có sợ cũng phải đẹp cái sợ lại. Mà sợ làm gì. Bất quá chàng tốn với Tuyết năm ba ngàn rồi thôi, chết chóc gì đâu? Năm ba ngàn mà mua được trong nửa tháng người ngọc kia thì tưởng rằng không đắt giá lắm.

Nhưng chàng đã tốn quá số tiền dự trù mà vẫn chưa gần được Tuyết. Chàng đã đưa Tuyết đi ăn, đi xem hát, xem chiếu bóng, đã biếu Tuyết chiếc cà rá hột xoàn, đã đưa Tuyết đi nghỉ mát ở Vũng Tàu, thế mà tình bạn sông vẫn được trong sạch một cách đáng giận.

Con nhỏ bảy da thật, chàng nghĩ. Hên chi mà họ sợ và báo hiệu cho mình. Nhưng đã lỡ xuất vốn bỏ ngang cũng uổng nên chàng đã nhứt quyết chiếm lòng Tuyết cho kỷ được mới nghe, bất kỳ với giá nào.

Phải chi Tuyết không khứng thì chàng đã cam lòng. Đàng này nó cứ úp mở mãi, mà mỗi lần úp mở như vậy, hóa ra là nó tăng giá món hàng bằng cách nuôi dưỡng hy vọng của chàng. Nó thân mật cho chàng cắn câu, rồi lại dè dặt, nết na cho chàng yêu nó. Nó bắt chàng mua tiếng xưng hô “anh” của nó bằng một chiếc cà rá ba hột bốn ly, rồi sau đó, chận đứng sự thân mật lại: Chận đứng sự thân mật, nhưng bắt đầu khiêu khích bằng y phục, bằng dáng điệu, bằng cử chỉ của nó. Thành ra rốt cuộc chàng phải bước cái bước cuối cùng là xin đem nó về làm vợ. Nó hỏi:

Còn vợ anh?

- Anh bỏ, anh cho nó về quê, Bích đáp liều mạng như vậy.
- Trời ơi, người gì mà đoán hậu. Vợ anh là tình tẩm mản mà anh còn bỏ được thì em sau này sẽ ra gì!

Bích bối rối nói:

- Thôi, anh không bỏ vợ, anh sang nhà riêng cho em.
- Hứ, ai chịu làm bé.
- Cũng ba bảy đường làm bé chớ. Vả làm bé mà toàn quyền về tiền bạc thì cũng bằng như là làm lớn.
- Toàn quyền! Toàn quyền! Anh làm như bạc của anh là bạc kho.

- Không là bạc kho, nhưng anh có thể chạy đủ cho em sung sướng, cho bù với cảnh làm bé mà em không thích.

Thế là lá bài cuối cùng đã đánh xuống từ tay chàng. Đó là lá bài dăng của. Tuyết mở đường cho Bích hạ lá bài ấy, là nàng „tối“ ngay. Mười bảy bốn chục đấy.

Tuyết đã yêu chàng thật sự. Chàng cung phụng Tuyết đầy đủ về mọi mặt kia mà. Có hạng người chỉ “đi” đến mức nào đó thôi, mà làm bé là một lần mức. Khi làm bé được, là họ cũng yêu chồng, cũng trung thành với chồng như bất kỳ bà vợ lớn nào.

Vì thế Bích yêu lại nàng và tính chuyện ăn đời ở kiếp với nàng chớ không còn nghĩ chuyện qua đường như trước. Nay nhớ lại vụ Tuyết bịnh, đoán Tuyết chết, Bích càng yêu Tuyết hơn lên.

Nàng chết thì số tiền kia về ai? Bích băn khoăn tự hỏi như vậy.

Ban đầu, chỉ vì Tuyết xài lớn quá mà chàng phải thâm lạm chút ít của hãng. Nhưng cứ khẻ mòn lần lần, chàng thấy không thể lấp nổi chỗ trống. Viễn ảnh ngôi tù chỉ làm chàng hoảng vừa vừa thôi. Hơn thế nó xui chàng liều, để ở tù cho đáng với ở tù. Vì vậy chàng đã nghiên cứu làm một vố thật to. Gian lận của hãng không khó bao nhiêu. Khó là sau khi bị bắt, làm thế nào khỏi lời tiền trả lại.

Với nhà điều tra, Bích đã nhận hết tội lỗi. Chàng đã cắt nghĩa: “Tôi lỗ đại, cò bạc và ăn xài lớn”. Người ta kiểm soát lời khai của chàng. Sòng bạc¹ thì quả chàng có đến nhiều lần. Những người giúp việc trong đó nhớ mặt chàng. Mưu mẹo của chàng không khó thực hành bao nhiêu. Vô ra thường ở Kim Chung mà không thua đậm là việc cũng tương đối dễ. Làm cho một vài nhơn viên trong đó để ý và nhớ mặt mình cũng chẳng khó khăn gì. Còn biếu buộc boia hậu cho phục dịch viên ở mấy tiệm nháy cho họ nhớ mà khai ra, nếu ai có hỏi, cũng là trò dễ làm.

Nhờ thế, số tiền cướp cạn của hãng, chàng giao gần nguyên vẹn được cho Tuyết. Bây giờ số tiền ấy về tay ai, nếu Tuyết vẫn sống?

Sự tiếc của bỗng khiến cho chàng thấy ba năm ngôi tù là dài, là mất thì giờ, là mất thể diện một cách oan uổng, đau đớn. Chàng định ninh ra khám là sống đế vương, nên tự an ủi bằng viễn ảnh giàu sang đó. Bây giờ nguồn an ủi kia đã mất thì...

Bỗng người thiếu phụ đứng lên, xây ra ngoài. Nhưng nàng vẫn không ngó ra cửa sổ, mà chỉ nhìn vào vách, hình như xem lịch treo nơi đó.

Bích ngạc nhiên hết sức. Người đó là Ri, vợ bé của Tất, một người quen của chàng.

Ha ha, chàng reo thầm. Đi tìm vợ bé của mình, lại gặp vợ bé của thằng khác. Mà thằng Tất, nghĩ cũng bền sức. Tiền đâu mà nó cung phụng mãi cho cô Ri này? Chàng đoán sức nó kéo dài chỉ độ non một năm rồi đứt hơi. Mà ba năm rồi, Ri vẫn còn đây. Hay là Ri đã đổi chồng?

Dầu sao, cùng một giới làm bé với nhau, chắc Ri biết rõ về Tuyết. May quá, nếu chủ nhà là người khác thì thật bí đường thăm hỏi.

¹ Câu chuyện xảy ra lúc còn sòng bạc.

Bích toan bước lại gõ cửa ngoài thì chàng giật mình, xúc động rất mạnh. Nơi khung cửa buông, hiện ra một người đàn bà mà trong giây phút ngỡ là một bóng ma. Người đó là Tuyết. Không, Tuyết không thay đổi chút xíu nào, có phần đẹp hơn lên một tí thôi. Cũng cái lưng ong đó mà chiếc áo lã ôm sát vào, cũng dáng người dong dài trước mà đôi guốc cao gót giúp cho dong dài thêm. Nhưng đôi mắt xem ra sâu sắc hơn và vì thế quyến rũ hơn.

Tuyết tươi cười chớ không sâu muộn như chàng thường hình dung ra, khi nằm khám. Nàng nói với bạn:

- Mới hăm hai thôi ông ơi! Lão ấy hăm tám mới lãnh tiền. Bộ túng rồi sao?

Ri cũng cười, nhưng vẫn tiếp tục xem lịch rồi đáp:

- Không, tôi xem ngày ăn chay mà!

Lần này Bích không tính chuyện gõ cửa nữa. Nhà này là nhà của chàng mặc dầu Tuyết đứng tên. Chàng đã làm vua nơi đó, vua với cả đến trong lòng bà chủ, thì còn phải xin phép ai. Và chàng lại muốn vào bất thành lình, vào một cách kiêu hiệp chơi cho vui. Chắc là vui lắm. Nhưng tiếc một cái là nhà có khách, chàng sẽ không ầu yếm được Tuyết, Tuyết sẽ không chạy a lại bá lấy cổ chàng để mà khóc lóc, rồi nũng nịu này kia.

Cửa vào, một cánh khép, lộ cánh mở, che bằng những dây chuỗi trúc. Bích thò bàn tay qua hai sợi chuỗi rồi huơ tay cho trúc kêu lác rác. Tiếng động ấy kéo mắt hai người đàn bà lại hướng đó. Nhìn thấy bàn tay đang huơ lên một cách kỳ dị, họ kinh khủng hết sức, trở mắt, há miệng mà nhìn, không nói gì được, không cử động được.

Bích thích chí lắm. Đoạn chàng sấn bước tới, đội tấm màn chuỗi ấy. Hai người đàn bà đã rưng rùi tay chơn và toan chạy đi thì thân mình chàng đã lòi ra. Những dây chuỗi trúc chảy trên người chàng như nước, rồi bị vệt ra sau.

Tuyết kêu lên một tiếng khủng khiếp rồi đứng đó như bị trời trồng. Ri không kêu la gì, nhưng cũng kinh ngạc cực độ.

Bích thấy hay hay như trong một phim trinh thám. Chàng thích chí cười hà hà rồi hỏi:

- Tưởng ăn cướp hay tưởng ma?

Không ai đáp lại cả và câu hỏi đùa của chàng cũng không giúp tươi lại không khí trong phòng.

Chàng phải nói thêm, giọng kẻ cả:

- May là hai người. Nếu một mình em thì chắc em kêu cứu rồi. Nhà không có đòn ông thì khổ quá.

Ri trấn tĩnh lại được, tươi cười gượng rồi mời:

- Anh ngồi đây.

Bích ngạc nhiên lắm. Ri là chủ nhà? Sao nó lại mời mình ngồi ở một nơi mà mình ngụ trị đã lâu? Tuy nghĩ vậy, chàng vẫn ngồi xuống theo lời Ri, vì chàng cảm nghe

cái gì hơi khác lạ hơn khi xưa, ngồi để xem sao. Ngồi xong, chàng ngả người trên lưng ghế cho oai, vì lòng tự ái của chàng cảm đoán chàng có thái độ e dè trong cái nhà mà chàng đã tốn rất nhiều tiền để sang dọn. Chàng nói:

- Lại đây em. Anh đây mà. Tôi giỡn bậy bạ quá, làm em cứng tôi hết hồn.

Bấy giờ Tuyết cũng đã tỉnh hồn, nhưng vẻ lo lắng lại hiện ra rõ rệt trên mặt nàng. Thấy Tuyết vẫn làm thinh đứng đó. Bích lại hỏi:

- Em hờn hả? Thôi anh xin lỗi em. Rồi anh sẽ tạ lỗi em. Em không có đọc báo à?

Rì trả lời hốt:

- Báo có nói gì đâu về sự anh mã hạn. Họ làm sàm lúc anh bị bắt, rồi quên anh luôn.

- Bà người thân yêu cũng quên luôn như các báo. Có phải như vậy không?

Chàng hỏi câu đó rồi cười lớn nhưng giọng rất gượng gạo. Thấy rõ là chàng tủi, lại có ý sợ phải nghe người ta đáp rằng phải.

- Anh về hồi nào? Rì hỏi.

Lần này sự im lặng dâng lên từ nơi chàng. Nhưng nín lâu không được vì bồn chồn muốn biết sự thật, Bích đáp:

- Tôi về hồi nào, chuyện ấy không quan trọng. Quan trọng là chuyện Tuyết đi hồi nào kia. Đi nghỉ là... tôi muốn nói lòng Tuyết rời tôi mà ra đi. Tuyết không muốn nói chuyện với tôi, xin cô đáp giùm.

Rì nhìn bạn rồi giọng ra lệnh của nàng vang lên:

- Thì Tuyết cứ ngồi xuống, rồi cả ba đều nói chuyện. Có gì mà bà chết sững ra vậy.

Tuyết và Rì cùng ngồi xuống một lượt. Thấy Tuyết ngược lên nhìn đồng hồ treo lần này là lần thứ ba, Bích cười lớn.

- Anh ấy gần về. Thôi, tôi đi nhé!

Rồi chàng làm bộ đứng lên. Thấy không ai cầm cản gì, chàng tức mình nói:

- Nói chơi vậy chớ khiêng tôi, tôi cũng chẳng đi. Nhà của tôi, muốn cho tôi đi, ít ra cũng phải nói cái gì cho dứt khoát chớ.

Rì biết bạn khó mở lời, nên cứu Tuyết:

- Xin anh bình tĩnh lại, rồi chị em tôi kể hết cho anh nghe.

- Tôi chưa bao giờ mất bình tĩnh, chị biết cho chỗ đó.

- Thì anh không mất bình tĩnh. Nhưng xin anh cứ giữ cái bình tĩnh đó.

- Còn tùy.

- Như thế này. Chị Tuyết đau bại xụi thành linh...

- Có thật bại xụi hay không? Một người ăn uống đầy đủ khó mà bại xụi lắm. Một người dư cơm dư tiền để đi thầy thuốc mỗi khi có báo động trong người thì khó mà bại xụi thành linh.

- Tin hay không là tùy anh, tôi chỉ...

- ... chỉ đọc lại cái giả thuyết mà Tuyết đã lập ra và cậy chị học thuộc lòng?

- Cái anh này! Sao mà anh cộc cằn với tôi quá như vậy.
- Tôi xin lỗi chị, tôi tức quá nên quên rằng người kể chuyện là chị.
- Quanh chị Tuyết, không có ai bà con thân thích cả. Bịnh bại絮 mà không ai đỡ đỡ thì anh biết, có thể nằm đó mà chết đói.
- Còn người ở?
- Thì cũng phải có ai sai khiến chúng nó, hứa trả lương chúng nó, chúng nó mới chịu tiếp tục làm việc.
- Vì vậy có kẻ ra... tay nghĩa hiệp? Ai đó vậy?
- Anh Bốn.
- À thằng Bốn khốn nạn!

Bấy giờ Tuyết ôm mặt mà khóc nức nở, Bích nghe thấy day lại nhìn nàng một cái rồi nói với Ri:

- Năm xưa cô ấy cũng đã khóc như vậy. Nào là: "Em không muốn xen vào để phá gia cang của anh, nhưng em yêu anh lắm, nên em mới khổ" nào là vân... vân... và vân... vân... Chắc cô ấy cũng đã khóc với thằng Bốn gốc: Nào là "Anh ơi, cái ơn của anh nặng lắm, em vốn không muốn phá gia cang của anh, nhưng mà nếu không thì làm sao đáp nghĩa được!." Có phải như vậy hay không nè? À mà chị, tôi quên hỏi, tại sao chị lại ở chung với cô ấy?
- Anh Tất biểu tôi về ở chung với Tuyết cho đỡ tốn, căn buồng chúng tôi mượn trên đường Tự Do bây giờ lên đến hai ngàn rưỡi.
- Còn Tuyết cho chị ở chung, cũng cho đỡ tốn, vì chị chia sớt tổn phí với cô ấy. Vậy ra Tuyết đã xuống giá rồi à? Hừ, thế mà trước kia Tuyết còn đòi tôi sang phố lâu. Mới có ba năm mà sụt giá đến phân nửa!
- Anh tàn nhẫn lắm?
- Tôi tàn nhẫn thật đó. Nhưng cô ấy lại có hơn từ gì hơn. Chị coi kìa, cứ một lát là cô ấy xem chừng đồng hồ một cái. Nhắc nhở mãi cho tôi sôi gan lên. Không sao đâu. Tôi với Bốn là bồ mà! Cả hai đều đi một xuống, chiếc xuống đại dột ở bến mê, thì có gặp nhau, chỉ ôm nhau mà khóc là cùng.

Tuyết tấm tức tấm tưởi nói:

- Em đã yêu anh thật tình trong mấy năm, thì dẫu sao anh cũng nên tha thứ cho em...

Tuyết sao lại đẹp hơn trong lúc khóc? Đôi môi kia, thân thể kia lại khiêu khích hơn bao giờ hết khiến con người ba năm chạy lạt là Bích bỗng thấy có thể tha thứ được dễ dàng. Tuyết cúi hai chơn ra và Bích nhận thấy gót nàng vẫn còn đỏ như ngày nào, đầu bàn chơn nàng còn thon trong quai chéo của guốc mắc tiền như ngày nào. Bích nhìn khắp thân thể người cũ rồi thấy như đó là một giai nữ lạ còn lắm bí mật chàng thèm khám phá. Chàng mặt mỉm cười nói:

- Tha thứ thì tôi sẵn sàng tha thứ. Nhưng cũng phải nói thiệt hơn cho em nghe chớ.

Tuyết tiếp câu khi này:

- Anh thường bảo chừng nào em hết yêu anh thưa cứ nói ngay ra, anh sẽ phóng thích em. Ngày nay sao anh lại...

- À ra vậy?

Bích nghe như ai đánh mạnh vào đầu chàng bằng chày vô, chát chúa, còn hơn lúc nghe Tuyết đã vào chủ khác. Thì ra cái tha thứ mà nàng xin không phải tha thứ để trở lại với nhau, mà tha thứ là đừng làm rầy rà, lời thôi gì cả. Hy vọng chốc lát rồi tuyết vọng ngay, khiến chàng tức giận vô cùng. Nhưng quả chàng có nói như vậy với Tuyết. Số là chàng sợ bị mọc sùng, nói hờ cho Tuyết khai thật nếu nàng có yêu ai. Thà khai ra như thế rồi xa nhau vẫn hơn là làm mọi cho chúng hưởng.

- Tôi có nói như vậy thật, chàng đáp. Nhưng cô có bảo với tôi là hết yêu tôi, có bảo như vậy lần nào chưa? Cô làm thình mà lấy chồng, tức là cô phản bội rồi đó. Nhưng thôi, vô ích, tôi cũng chẳng nài nỉ ở lại với cô. Tôi chỉ...

Bấy giờ, Tuyết chân nói, nếu anh cần dùng tiền, anh lấy đồ vài ngàn cho qua buổi khó khăn mới ra, rồi em sẽ liệu mà giúp anh thêm. Dầu sao, tình cũ, nghĩa xưa, em cũng không quên được.

Bích cười dài một cái rất mai mỉa:

- Hừ... hừ... hừ... tiền. Tôi sắp nói đến chuyện tiền đây. Mấy trăm ngàn tôi đưa cho cô, giờ xin cô trả lại tôi phân nửa.
- Em ngỡ anh cho, nên em uống thuốc hết rồi.
- Ý chà ! Bộ tôi nhà quê sao mà? Bại xui thì tiêm nước mã tiền một đồng một ống, tiêm sinh tố B1 ba đồng một ống, làm gì đến hết mấy trăm ngàn. Mà tôi cho cô hồi nào? Tôi nói: "Em cất đi, rồi ta cùng hưởng về sau". Cô nhớ hay không? Cô đã bá vào cổ tôi, hôn tôi rồi không nhẽ xin: „Cho đứt em một phân ba đi". Cô nhớ hay không? Cô không nhẽ tài lắm. Bây giờ mà cô không nhẽ một lát là tôi thua ngay. Nhưng cô đại gì, tôi còn đầu tiên !

Tuyết cứ khóc như mưa.

- Cô đại lắm, Bích. tiếp. Có tiền nhiều, lại không sang nhà lâu mà ở, lại còn cho bạn ở đậu cho chật chội. Hà tiện lắm rồi chết cũng hai tay không, lại bị tôi biết nhà tìm về cho rắc rối. Thôi, tiền đâu đưa đây, tôi ra ngay, không khuấy rầy cô nữa đâu.
- Thật tình em uống thuốc hết rồi.
- Hà, năm xưa, tôi phải trưng nhiều bằng có thật, nhà điều tra họ mới thôi hỏi tiền tôi. Nay cô chỉ đưa ra một con bù nhìn "uống thuốc" thì mong manh quá. Đồng tiền là huyết mạch, cô nghe ra chưa? Đồng tiền của tôi lại là ba năm lao tù. Mất nó, tôi thà vào tù nữa mới đành dạ cho. Ở ngoài có những con em nó tình tứ quá, khiêu khích quá mà mình lại không xu thì chịu làm sao nổi. Vậy cô đưa hay là không, nói mau đi.

Giọng Bích trở nên câu máu, hăm dọa. Mắt chàng dữ tợn lạ lùng, đỏ ngầu và sâu hóm. Tuyết kinh hoàng vô cùng, nhưng còn nói gượng:

- Bộ anh muốn tới đây ăn cướp hay sao?

Bích đứng lên cười ha hả:

- Phải, tôi đã ăn cướp cạn của người ta, bị họ ăn cướp cạn trở lại. Bây giờ tôi đòi lại cái gì tôi đã mất. Chánh đáng lắm. Nhưng muốn bảo thế là ăn cướp cũng được.

Tuyết và Ri cũng đứng lên, toan chạy. Bích lại cười lớn:

- Một con mèo đón ngoài miệng hang của hai con chuột. Chạy đi đâu cho thoát. Nhưng chị Ri không can gì. Chị cứ ngồi đó.

Bích vừa nói vừa vói tay lấy con dao rọc giấy trên bàn. Con dao bằng kim khí bọc cơ-rôm bóng loáng, không bén bao nhiêu, nhưng nhọn hoắt. Chàng cầm dao theo lối cầm boa nha, đưa dao lên trước mắt Tuyết mà rằng:

- Kêu la cũng vô ích. Cô sẽ chết trước khi có người tiếp cứu. Này, cái ngực của cô, trước kia tôi xem như vàng ngọc, tôi sẽ đâm phập con dao này vào đó, đâm tới cán. Rồi tôi trở vào khám. Rụng đầu liền, hay hai mươi năm khổ sai, điều đó không có gì quan trọng. Tình với tiền, hai món ấy chỉ mất một món còn sống tạm được. Mất cả hai, đời thật lạt như nước lã. Chị Ri ơi, chị còn sống nhớ đừng làm cho ai mất cả hai thứ ấy một lượt, chị nhớ cho nhé.

Bích bước tới một bước, Tuyết lùi lại một bước. Nàng toan nhảy qua bên trái, Bích lườm lườm dọm bước sang phía đó. Nàng định thối qua bên mặt, Bích cũng tỏ vẻ đón rào toan tính mới của nàng. Cả hai dọn bộ như mèo vờn chuột, và như mèo giỡn chuột. Bích không ra tay liền, nói lời thôi mãi cho Tuyết sợ chơi cho bỏ ghét.

Cùng đường, Tuyết van lơn:

- Em vui lòng chết dưới lưỡi dao của anh, nhưng anh cũng nên để cho em phân vài lời.

- Hà có vẻ tuồng dữ lắm, có vẻ tống tửu Đồn hùng Tín dữ lắm! Được, cứ nói đi!

Dáng đi của Tuyết uốn éo như con rắn. Mỗi lần nàng bước, nhìn phía sau thấy lưng nàng như dây tóc tiên quấn quít, bò lên. Bây giờ nàng lại uốn éo hơn bao giờ cả, từ từ bước lại gần Bích trong những bước rất mùi. Nếu sau lưng nàng có tranh sơn thủy và đầu đó vang lên vài tiếng dạo đàn thì cảnh này rõ là cảnh sơn khấu cải lương, mà nàng sắp vô sáu câu áo nào.

Tuyết hơi ngoẹo đầu, uốn ngực và đưa cánh tay trắng như bằng bột định níu lấy tay Bích. Bích vừa lùi lại, vừa hất mạnh tay nàng. Không biết mất thăng bằng thật sự hay làm bộ mà Tuyết té xuống gạch rồi nằm nghiêng một cách sỗ sàng. Bích hét:

- Vô ích, cái trò mon trón cổ điển của cô; trò khoe lưng cũng đã xưa lắm rồi.

Tuyết xấu hổ lại lồm cồm ngồi dậy. Không thấy Bích làm gì, nàng lại đứng lên.

- Có gì nói mau, Bích lại hét.

Không rõ nghĩ sao, Tuyết vụt chạy đi. Bích nắm đầu nàng lại và đưa cao tay cầm con dao lên. Cả hai người đồn bà đều kêu thất thanh một tiếng. Liền khi đó, một tiếng kêu khác vang lên nơi cửa, tiếng kêu ăn rập của hai người đồn ông.

Bích dừng tay, day lại, không phải vì sợ có người tiếp cứu mà vì giọng quen của tiếng kêu. Chàng buông đầu Tuyết ra, bỏ vẻ mặt hầm hầm, mỉm cười với kẻ mới đến. Hai người đồn ông ngoài cửa kinh ngạc quá, bước vào chưa được. Họ trở mắt nhìn cảnh tượng ấy rất lâu, đoạn Tất mới hỏi được:

- Mày làm gì mà kỳ vậy Bích?
- Xử án Bàng quý phi, Bích đáp.
- Bỏ dao xuống coi! Bỏ ra lịnh.

Bích bỏ dao xuống bàn rồi nói:

- Đây là muốn lịch sự với bạn chơi vậy thôi, chớ không phải để vụng lịnh mày đâu.

Bấy giờ Bôn hoàn hồn, bước vào chống nạnh nhìn Bích mà hỏi:

- Làm gì mà ngang ngược quá vậy?
- Tính sổ gia đình.
- Tính bằng dao?
- Chỉ còn cách đó.
- Món nợ to lắm hả?
- Mày muốn nói nợ tình chắc. Chớ còn nợ tiền thì mày làm sao biết được. Ừ, món nợ lớn lắm.
- Mày không nuôi người ta được nữa, mà còn muốn cấm đoán người ta tìm nơi nương dựa sao?
- Nương dựa? Vậy ra làm bé là một kỹ nghệ à? Thị trường này sụp, phải chạy đôn chạy đáo tìm thị trường khác thay thế? À, phải. Hèn chi lắm lúc họ tranh giành thị trường đến chém nhau túi bụi. Cũng hay! Nhưng bây giờ thị trường này đã trở lại, thì sao cái nhà sản xuất những nụ cười, những lời nũng nịu lại không...chịu tái lập „quan hệ bình thường“?
- Là tại thị trường của mày có tiêu thụ mà không có ngoại tệ để thanh toán món hàng.
- Hà hà... mày không biết gì ráo. Ngoại tệ tao đã dự trữ rất nhiều từ lâu. Nhưng thôi, mày không biết việc riêng của tao thì đừng có can thiệp vào. Tao chỉ xin khuyên hai đứa bây điều này thôi là cái thứ đó độc như vi trùng. Cứ xem cái gương tao đây thì biết: ba năm tù, bây giờ, lát nữa đây, không rõ mấy năm nữa không biết. Mà có gì đâu? Những câu ni non giả dối, những trận cười giả tạo...
- Là tại mày dại, làm quá sức mày. Chớ khôn như tụi tao đây thì có sao đâu. Mày thấy không, tụi tao cho hai ể về ở chung, coi có phải bớt tốn phí không? Còn giả dối? Có cái gì thiệt ở đâu? Cứ quên cái giả dối đi, cố tình tưởng là thật - lắm khi khỏi cố mà cũng vẫn tưởng thật được - thì nó sung sướng y như là thật. Mày tưởng mê gái là dại à? Có lẽ. Nhưng không gì thế bằng cái dại đó, thì lỗ là gì đâu.
- Thật là quân nói bướng. Tụi bây sẽ khôn hoài khôn hủy được chăng? Tao dám cá, không kíp thì chầy, hai đứa bây cũng theo gót tao. Hông cả một đời, hai em ơi. Đường anh đã đi qua, anh thuộc nẻo rồi. Hai em dại, chui đầu vào ngõ hiểm ấy làm chi. Mà bây giờ lỗ rồi, có lẽ dạy khôn cho, hai em cũng chẳng chịu nghe.
- Đi ra lập tức, đừng làm bộ anh hai người ta. Có vợ bé trước chưa chắc đã khôn hơn ai.
- Nếu tao không ra thì bây làm gì tao?
- Thì tụi tao một đứa nắm chóp mày, một đứa đá đít mày.
- Dở quá. Rồi thiên hạ, rồi nhứt trình sẽ nói sao? Họ nói mình giành vợ bé với nhau, coi có phải xấu hay không?

- Muốn tốt, mây nói ba điều bốn chuyện rồi đi. Mà nói cho lịch sự, đừng nắm đầu nắm cổ ai hết, đừng cầm dao cầm hèo gì cả.
- Ấy, tao nói mây không biết việc riêng của tao. Món nợ lớn lắm, mây nghe ra chưa?

Bốn kêu Tuyết mà nói:

- Em à, nó nói gì mà dục trữ tiền nhiều lắm. Nó có gởi tiền em không. Thôi thí cho nó vài ngàn đi, cho êm chuyện.
- Anh ấy không thềm tiền em biếu.
- Thì thôi.
- Thì thôi làm sao được. Này, coi này.

Bích chụp con dao rọc giấy trở lại, rồi vói chụp đầu Tuyết. Bốn nhảy tới chụp tay cầm dao của bạn. Người tù mới ra khám không định gây sự với kẻ can thiệp, nên chỉ lấy chơn đạp cho hấn dang ra xa thôi. Người sau cũng không muốn đánh nhau với anh chàng làm dữ, ngặt thế nào cũng phải cứu Tuyết nên y bắt chơn Bích để vạy cho Bích té.

Bích mạnh lắm rút chơn lại và kéo Bốn theo. Nhưng Bốn cứ bám riết vào chơn ấy, khiến Bích co vô, duỗi ra mấy bận mà không thoát được. Bốn bị kéo tới, kéo lui trông rất buồn cười.

Tức giận tràn hông, Bích đưa dao lên toan đâm xuống. Tất hoảng sợ nhảy lại ôm lấy Bích đằng sau lưng. Bấy giờ Bốn trật tay để một cẳng của Bích ra, Bích sẵn con dao không chỗ đâm, đưa ngược dao ra sau để dọa cho Tất buồng mình.

Thấy nguy, Bốn xách cái ghế nhỏ dựa vách đập vào tay cầm dao của Bích. Anh này tránh không kịp, đau quá buồng khí giới ra.

Bấy giờ hai người chủ nhà ráp lại định ôm khách mà xô ra ngoài. Nhưng họ kém sức hơn Bích, nên cả ba ôm nhau mà vật xàng quây mãi. Bàn ghế ngã lổn rổn, Tuyết và Ri thì kêu khóc om sòm.

Tuy yếu hơn, nhưng sợ nguy hiểm khác, nên Tất và Bốn cố sức tống khách trong lúc y tay không. Họ ôm chặt lấy Bích, đeo dính như sam. Để thoát, Bích thoi, đánh túi bụi. Đỡ gạt thì sợ sẩy Bích, mà cứ ôm hấn mãi, chịu sao cho thấu với những quả đấm của hấn, hai người chủ nhà nỗ lực lần cuối cùng và vật ngã được tên hung dữ xuống đất.

Bích kêu lên:

- Trời ơi, chết tôi rồi.

Tiếng kêu ấy khiến cả nhà ngạc nhiên hết sức. Cái gì mà lớn sầm sầm như nó, mà mới té một cái là kêu chết om trời.

Nhưng thấy Bích nằm ngay đơ như cán cuốc, họ sanh nghi a lại cúi xuống dòm. Gì mà như có máu. Tất lật ngúm Bích ra thì trời ơi! Quả thật máu phun có vòi, ướt cả sơ mi của hấn. Con dao rọc giấy rơi khi này, không hiểu do sự tình cò nào lại nằm chổng lên, gác trên chiếc guốc cao gót của Tuyết. Bích té xuống đó, ngực đè lên mũi dao, và bị nó đâm sâu vào thịt, ngay tim.

Cả nhà chết đứng, không ai thoát được lời nào cả.

Bồn, mặt tái xanh, mồ hôi nhỏ giọt, nhìn cảnh tượng ấy rất lâu rồi lắm lắm:

- Không kịp thì chầy, thằng Bích nói đúng thật. Bây giờ họa đến nơi rồi, làm sao?
- Mình tự vệ chánh đáng. Tất đáp gượng.
- Phải, tự vệ, nhưng có cần gì tự vệ đến chết người ta không. Có khởi vào tù không? Rồi họ rùm lên, mình mất sở làm, vợ con sẽ nói sao ?
- Thì ra, mình ngộ mình khôn, cũng chẳng khởi khổ.

Ngoài kia, những người lảng giềng Trung hoa rất ít tò mò, nghe la bu lại nói om trời như tàu sắp chìm.

© Binhnguyenloc.com